

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/12/2020
Identifikačné číslo spisu:	1410207143
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1410207143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. L., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v I., Z. XX, 2/ O. A. L., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v I., J. X, 3/ A. P. G., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej vo K. I., D. XX, 4/ U. A. L., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v I., J. X, všetci zastúpení JUDr. Ján Havlát, Advokátska kancelária HAVLÁT & PARTNERS, so sídlom v Bratislave, Rudnayovo nám. 1, proti žalovanej K. A., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v S., Š. X, zastúpenej Advokátska kancelária DETVAI, LUDIK, MALÝ, UDVAROS, so sídlom v Bratislave, Cukrová 14, o určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22C/178/2010, o dovolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. júla 2019 sp. zn. 14Co/131/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 4/ sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením súdu prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 06. marca 2017, č. k. 22 C/178/2010-274 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 4/ v rozsahu 100%. Zároveň uviedol, že o výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej len „žalobcovia“) preukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Ak má byť rozhodnutie súdu určujúce vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý súlad medzi právnym stavom a stavom v katastri nehnuteľností, žalobcovia majú vždy naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Pokiaľ žalobcovia odvodzovali nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním od zmluvy o reálnej deľbe zo dňa 18. apríla 1923 (podľa nej parc. č. 258, čo je predmet sporu, mali dostať do vlastníctva predchodcovia žalobcov a parc. č. 262 predchodcovia žalovaných) uviedol, že v danom prípade absentoval titul, o ktorý sa musí opierať oprávnená držba, v

dôsledku čoho nastala pochybnosť o dobrej viere žalobcov. Označená zmluva nebola súdu prvej inštancie v priebehu konania predložená a ani z výpovedí žalobcov a pôvodnej žalovanej, resp. svedkov nebolo preukázané, že by k údajnej deľbe pozemkov č. 258 a č. 262 pre k. ú. Y. I. medzi predchodcami žalobcov a žalovanej niekedy došlo. Žalobcovia v konaní predložili na preukázanie reálnej deľby len nákres rozdelenia resp. zmien v obci „I.“ ležiacich pozemkov m. p. č. 258 a 262 z 18. apríla 1923 vypracovaný U. P. I.. Podľa názoru súdu prvej inštancie tento nákres mal byť len podkladom pre budúce rozdelenie nehnuteľností. Žalobcovia, ktorých zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom preukázania reálneho delenia nehnuteľností, však v konaní okrem uvedeného nákresu U. I. nepredložili žiadne iné dôkazy na preukázanie existencie dohody. Samotný nákres bez akéhokoľvek ďalšieho úkonu spomínanú reálnu deľbu nehnuteľností nepreukazuje. Konštatoval, že z predložených listinných dôkazov (výpisu LV č. XXXX zo 16. februára 2001) naopak vyplynulo, že na základe dedičského rozhodnutia zo 16. augusta 1980, č. 4D 283/80 po poručníkovi L. D. a osvedčenia o dedičstve sp. zn. 307/96, Dnot 68/96 po L. D., rod. A. právni predchodcovia žalobcov vlastnili len 1 spornej nehnuteľnosti. Ich právni predchodcovia, od ktorých žalobcovia odvodzujú vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti, nemohli byť dobromyseľní v tom, že im patrí vlastnícke právo k celému spornému pozemku, a teda ani žalobcovia nemôžu byť dobromyseľní v tom, že im právo vlastnícky patrí aj k podielu žalovanej. Dobrej viere na strane žalobcov nesvedčí ani skutočnosť, že oslovili pôvodnú žalovanú za účelom usporiadania vlastníctva pozemkov a neskôr rokovali s jej synom a zaťom za účelom odkúpenia spoluvlastníckeho podielu, čo vyplýva z výpovedí samotnej žalobkyne 2/, ako aj svedkov Z. M. a K. A.. Na druhej strane pôvodnej žalovanej W. M. svedčil právny titul nadobudnutia spoluvlastníckeho práva v 1 k spornému pozemku dedením po svojich právnych predchodcoch (O. D. a jeho manželke X., rod. C. ako starých rodičov pôvodnej žalovanej). Na základe darovacej zmluvy, ktorej vklad bol povolený do katastra nehnuteľností dňa 03. novembra 2011, pôvodná žalovaná previedla spoluvlastnícky podiel svojej dcéry K. A.. Žalovanej teda svedčí nepretržitý rad titulov, na základe ktorých súd prvej inštancie nemal za sporné, že žalovaná je podielovou spoluvlastníčkou spornej nehnuteľnosti v 1. Okresný súd dospel na základe uvedených skutočností k záveru, že žalobcovia (ich predchodcovia) nemali titul, na základe ktorého by nadobudli sporný pozemok v celosti a nemohli byť dobromyseľní v tom, že im pozemok patrí aj v časti spoluvlastníckeho podielu žalovanej. Neboli tak splnené zákonné podmienky nadobudnutia vlastníctva vydržaním, a to oprávnenosť držby a dobromyseľnosť. Žalobu považoval preto v celom rozsahu za nedôvodnú. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 4/ rozsudkom z 30. júla 2019 sp. zn. 14 Co/131/2017 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutočností rozhodné pre posúdenie danej veci, keď riadne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty procesných strán, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. V predmetnej veci žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia nesplnili pri svojom vstupe do držby veci základnú podmienku, ktorú inštitút vydržania ako originárneho nadobudnutia vlastníctva vyžaduje, a to dobromyseľnosť. Túto totiž nebolo možné vyvodzovať iba z nákresu rozdelenia, resp. zmien v obci „I.“ ležiacich pozemkov m. p. č. 258, 262 z 18. apríla 1923 vypracovaný U. P. I., ktorý mal preukazovať skutočnosť reálneho rozdelenia nehnuteľností. Nepreukázalo sa do dnešného dňa, že malo dôjsť k dohode o zrušení podielového spoluvlastníctva predmetnej nehnuteľnosti medzi právnyimi predchodcami žalobcov a žalovanej a vyporiadaniu spoluvlastníctva reálnou deľbou. Mal za to, že zo žiadneho zápisu v pozemkovoknižnej vložke č. 305 nevyplýva, že by v súvislosti s predmetným nákresom rozdelenia zo dňa 18. apríla 1923, došlo aj k zmene v osobách vlastníkov nehnuteľností zapísaných pod parc. č. 258, resp. 262. Poukázal na správnosť záveru súdu prvej inštancie o nepreukázaní dobromyseľnosti žalobcov, keď žalobcovia skontaktovali pôvodnú žalovanú s úmyslom usporiadania vlastníctva pozemkov a neskôr rokovali s jej synom a zaťom za účelom odkúpenia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti. Uviedol, že z návrhu žalobcov nevyplývalo za aké obdobie malo dôjsť k oprávnenej držbe a následne, kedy malo dôjsť k vydržaniu predmetnej nehnuteľnosti. Žalobcovia neuviedli, prečo podľa ich názoru malo dôjsť k vydržaniu spornej nehnuteľnosti najneskôr práve ku dňu 01. januára 1992, a ani v konaní nepredložili o tom žiaden relevantný dôkaz. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru,

že žalobcovia doposiaľ hodnoverným spôsobom nepreukázali, že oni a ich právni predchodcovia boli oprávnenými držiteľmi spornej nehnuteľnosti, že by boli dobromyseľní v tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí v celosti a teda nepreukázali, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti nadobudli vydržaním. Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol, považoval preto za vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v nadväznosti na § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej len „dovolatelia“). Prípustnosť dovolania odôvodnili dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) C. s. p., t. j., že súd nesprávnym procesným postupom im znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedený procesný nedostatok videli v tom, že napriek listinnému dôkazu (nákras rozdelenia resp. zmien v obci „I.“ ležiacich pozemkov zo dňa 18. apríla 1923 vypracovaný P. I.), z ktorého odvodili oprávnenosť držby a presvedčenie, že sporná nehnuteľnosť (spoluvlastnícky podiel v 1/2) im patrí a že s ňou nakladali tak ich predchodcovia ako aj oni oprávnené ako s vlastnou, súd uviedol, že doposiaľ hodnoverným spôsobom nepreukázali, že sú podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Tvrdili, že uvedené hodnotenie listinných dôkazov, ktoré boli v konaní prezentované, je zo strany odvolacieho súdu svojvoľné a protirečivé. Konštatovali, že boli a sú podielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti, pričom ich vlastnícke práva k spoluvlastníckym podielom vyplývajú priamo z výpisu z listu vlastníctva (LV č. XXXX pre k. ú. Y. I., obec Bratislava - mestská časť Záhorská Bystrica, okres Bratislava IV), keďže ich vlastnícke právo je na tomto liste zapísané pod B1, B2, B3, B6, B7 a B8. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné identifikovať, na základe akého dôkazu mohol odvolací súd dospieť k takémuto vyhodnoteniu dôkazu. Namietali nesprávnosť hodnotenia odvolacieho súdu o formálnosti zápisu v katastri nehnuteľností bez právnej relevancie vo vzťahu k držbe a vydržaniu. Hodnotenie dôkazov odvolacím súdom považovali preto za arbitrárne a žiadali rozsudok odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť.

4. K podanému dovolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné a súčasne žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné podľa § 447 písm. c) odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 319/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami

prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Z ustanovenia § 419 C. s. p. vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade dovolatelia uplatnili prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Podľa dovolateľov procesná vada konania uvedená v § 420 písm. f/ C. s. p. mala spočívať v tom, že dovolací súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, čím došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces.

13. S poukazom na uvedenú námietku dovolací súd pripomína, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia vykonaného dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa

právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim vadu zmätočnosti zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaného dôkazu.

14. V súvislosti s uvedenou námietkou dovolateľov treba zdôrazniť, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého žalobcovia nesplnili zákonom stanovené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním (oprávnenosť držby, dobromyseľnosť držiteľa). V odôvodnení rozhodnutia uviedol okolnosti, ktoré vzal za preukázané a z ktorých vychádzal, je z neho zrejмый, že dôkazy hodnotil jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti s dôrazom na to, či žalobcami predložený dôkaz (aj v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi) je vôbec spôsobilý nimi tvrdenú skutočnosť dokázať, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, aké úvahy ho viedli k záveru, že v prípade predchodcov žalobcov a aj samotných žalobcov nešlo o dobromyseľných držiteľov a teda o držiteľov oprávnených. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 C. s. p. v spojení s ustanovením § 185 C. s. p. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

15. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu všetky tieto parametre nepochybne spĺňa.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietol.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

19. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.